

INTERLANGUAGE

AMERICAN ESPERANTIST

The Language Problem and
Post-War Planning

Phonetic Excellence of the
Esperanto Alphabet

"Languages for War & Peace"
Pei's Book Reviewed

Esperanto in the Schools as
"General Language"

AMERIKA ESPERANTISTO

*Oficiala Organo de la
ESPERANTO ASOCIO
de NORD-AMERIKO*

MAY—JUN, 1945

Twenty-five Cents

Address communications to:

AMERICAN ESPERANTIST

Vol. 60

G: ALAN CONNOR, *Editor*
114 West 16th Street
New York 11,
N. Y.

Nos. 5-6

Associate Editors: Dr. W. Solzbacher, Joseph Leahy, Doris Tappan Connor, Pauline Knight. *China:* The Very Rev. Dr. John B. Kao. *Eire:* Lorcán O hUiginn, P.C.T.

CONTENTS — ENHAVO

Language Problem in Post-War Planning . . .	<i>W. Solzbacher, Ph.D.</i>	49
Phonetic Excellence of Esperanto Alphabet . . .	<i>G. Alan Connor</i>	53
"Languages for War and Peace" — Review . . .	<i>W. Solzbacher, Ph.D.</i>	55
Around the World		58
Esperanto in Action		59
Esperanto as "General Language"	<i>The Editor</i>	60
Book Reading and Book Renting	<i>E. G. D.</i>	61
Pac-Planoj "Laŭ la Karto"	<i>Edith Wynner</i>	62
"Sur la Kampo . . ." 1945 — Poem	<i>Soldato D. B. Richardson</i>	67
Novaj Ĉapeloj — Facila Legado	<i>Doris Tappan Connor</i>	68
Friendly Tips for Students	<i>D. T. C.</i>	69
Vivat, Crescat, Floreat, Secretariat		69
Rimletero al "Amerika Esperantisto"	<i>Babi le Mulo</i>	70
Niaj Vizajtoj Ruĝigas!		70
Limerikoj	<i>James H. Furay</i>	70
Esperanto-Kroniko		71
General Publicity Fund		72
Magazines on Esperanto		72
Deziraro Korespondi		72

American Esperantist is published bi-monthly, for the Esperanto Association of North America, by the Esperanto Institute for Interlanguage.

Make Checks Payable to Order of the Editor — *G. Alan Connor.*

Twenty-five Cents per Copy — \$1 per Year

THE LANGUAGE PROBLEM IN POST-WAR PLANNING

W. SOLZBACHER, PH.D.

Extracts from the second part of a lecture on *The Post-War Language Problem*, given before the Esperanto Interlanguage Association in New York, with some additions. See the preceding issue and the following issue of this journal, for the first and third parts.

There was great excitement in France and among the French Canadians when it was rumored that French might not be one of the official languages of the San Francisco Conference — English, Russian and Spanish being the only languages so recognized. Russian was promised this privileged position at Yalta, and Spanish at Chapultepec, it was said, while the claim of the French language would be decided only at the Conference itself. Liberal Representative *L. P. Picard* of Bellechasse rose in the Canadian House of Commons in Ottawa and questioned Prime Minister *Mackenzie King*: "Does the Government know which languages will be official at the Conference of San Francisco and, in case French should not be recognized as one of them, will the Secretary of State for External Affairs (who happens to be the Prime Minister himself) make representations to the effect that French will be included among the official languages?" The Prime Minister's re-

ply was non-committal: "I believe that it would not be wise to express an opinion on this matter before the Conference itself has had an opportunity to discuss it". This did not satisfy the French Canadians.

The French Canadian press has given many reasons, historical, political, linguistical, why French, as the most logical and clearest of all national languages and as the traditional language of international diplomacy, should not be excluded from a privilege which English, and apparently also Russian and Spanish, are going to enjoy. It is difficult to deny the strength of these arguments, but the idea of having in international life four official languages into which every word has to be translated is not encouraging for those who believe that the methods of international discussion and global communication need a great deal of streamlining and simplification for becoming really efficient.

Using national languages in international life means building up

a "balance of power" between the leading tongues, because the rivalry among the big nations would never allow one language to obtain a monopoly. *Clarence K. Streit* has explained this very well in "Union Now" and has warned against starting the *Federal Union*, which he advocates, as an English-speaking Union only (p. 77, Wartime Edition): "Among the grave defects of a single language are these: It gives the nucleus an offensive air of exclusivity. It tends to falsify and limit the basic democratic principles of equality and freedom, to alarm the old and powerful democracies it excludes, and to encourage hostile combinations..." Mr. Streit points out that the fifteen democracies which, according to his plan, should form the nucleus of a Federal Union, "are divided practically into . . . five major language groups, English, French, Scandinavian, Dutch, Finnish... (He forgets German which is spoken by two thirds of the people in Switzerland). To each of the last four language groups the presence of the other three would be a strong safeguard against undue domination of English . . . For official purposes one could limit languages to English and French as the League does. The League's experience has shown that the deliberative functions so essential to democracy gain by having two official languages." Mr. Streit also believes that "the value of a com-

mon language for the purposes of organizing interstate government has been over-rated . . . the value of common political principle underrated". If he has those persons in mind who believe that a common language would automatically solve all the world's troubles, one can wholeheartedly agree with him. Common principles are certainly more important than a common language. But the lack of a common language is frequently a tremendous obstacle in reaching agreement on principles and, once such an agreement is reached, in implementing common principles in common action. The two-language system certainly has its advantages over what Mr. Streit calls an "undue domination of English". Its disadvantages are, however, equally obvious, particularly in view of the fact that the two-language system leads eventually to the three—, four—, and five-language system.

A few years ago the idea that the temporary eclipse of France from the world political scene might provide an opportunity for making English the world language was rather widespread among post-war planners. The *Governments-in-Exile* which then resided in London (Poland, Czechoslovakia, Norway, Netherlands Belgium, Luxemburg, Yugoslavia Greece) set up a Committee to discuss the language problem. Someone got Basic English on the agenda, with the result that it wa

decided "not to recommend" it. Esperanto was not given much attention, it seems, the main idea apparently being to show gratitude to England by doing something for the English language—at the expense of French. But the result of the deliberations left everything more or less as it was before. According to the London "*Tablet*", "the Committee recommended the retention of French as a second language where it was already so used, and the extension of the use of English for this purpose".

Many suggestions and blueprints for the post-war world have, however, recognized the need for one neutral interlanguage. In *Ely Culbertson's "World Federation Plan"*, one of the tasks assigned to the World Vocational Senate is "the appointment of a special commission to work for official recognition and establishment of a *neutral international language*, to be taught in the schools of the world as a secondary language, and eventually to become the official language of the World Federation" (Summary of the World Federation Plan, p. 52). The *International Education Assembly*, in which educators from most of the United Nations cooperate, has included among its recommendations the following (the tenth out of fourteen): "Selecting an international language and encouraging the teaching of it wherever feasible in elementary and second-

ary schools in order to foster world intercommunication and understanding. This language can be employed in certain reading materials, radio programs, periodicals, and motion pictures in order to insure its continual use. More effective methods of language instruction should be used and the study of languages encouraged." On the occasion of the Third Conference of the International Education Assembly, in New York, April 13, 1945, I heard Dr. James R. Angell, former President of Yale University and now Public Service Counselor of the National Broadcasting Company, lecture on "Radio as a Medium of International Cultural Exchange". He mentioned repeatedly the difficulties caused by the great number of languages. *Senator Claude Pepper* of Florida stated in a recent speech: "It is not too much to hope that we may even foster a world language". On May 8, 1944, *Mrs. Eleanor Roosevelt*, lecturing at the Horace Mann-Lincoln School in New York, "advocated the establishment of a universal language as an aid to international cooperation. 'The ability to talk with other peoples is one of the most important things in the world', she said." (New York Times).

In the United States, most of the organizations and persons making such statements seem to be reluctant to name Esperanto although it is the only living neu-

tral Interlanguage. There is no lack of clarity, however, in a resolution adopted by the *Tenth Brazilian Congress of Geography* held at Rio de Janeiro in September, 1944:

In view of the great benefits which science can derive from the use of an international language;

in view of the fact that the Brazilian Institute of Geography and Statistics has adopted Esperanto as its auxiliary language;

in view of the excellent results obtained by the publication of Esperanto summaries of all the articles printed in the "Review of the Geographical Society of Rio de Janeiro" and in the "Brazilian Journal of Geography" and also by the publication of an Esperanto summary of the "Brazilian Statistical Year Book" and the Esperanto Book on the City of Salvador.

in view of the fact that preparations are under way for the Tenth Brazilian Esperanto Congress to be held in April, 1945, and that this Congress promises to be a great success;

in view of the fact that the Congresses of Geography held at Rio de Janeiro, Recife, Salvador, Belo Horizonte, Paraiba, Vitoria and Florianopolis have approved and applauded resolutions concerning the promotion of this neutral tongue and suggestions for the translation of the works of Brazilian authors into Esperanto;

the Tenth Brazilian Congress of Geography re-emphasizes the support given to Esperanto by the previous Congresses and expresses the desire that geographers use the international auxiliary language Esperanto more and more for the distribution of their publications.

It may be recalled that at the League of Nations Assembly the Brazilian Delegate was the first to sign a recommendation concerning the introduction of Esperanto into the schools. This Brazilian Delegate (he served one term as Vice President of the League Assembly) was Dr. Rodrigo Octavio Langard de Menezes, former Cabinet Minister and former President of the Brazilian Academy of Literature; his death, in 1944, at the age of 78, was a great loss to the Esperanto movement.

In the United States, for a variety of reasons, most organizations and authors interested in international affairs and post-war planning have remained up to now non-committal as to the choice of Esperanto as the neutral Interlanguage of global intercommunication and world organization. Many of them are willing to admit that Esperanto has a good case to present. It is up to the Esperantists to present it more clearly, more efficiently, more convincingly than in the past. The experiences of this war have caused hundreds of thousands of Americans to realize that there is a language problem to be solved in the post-war world. Now is the time for proving to public opinion that the adoption of Esperanto is the logical and definite answer to the Interlanguage problem.

Students of the language problem need the "American Esperantist"—\$1 a year

PHONETIC EXCELLENCE OF THE ESPERANTO ALPHABET

G. ALAN CONNOR

Linguists and students of the language problem are becoming more conscious of the need for phonetic improvement in the use of alphabets. With a rapidly shrinking world, more and more languages are being learned, and more facility is needed in the process of language-learning. This is true not only in the learning of foreign tongues, but also within the various countries where new emphasis is placed upon literacy for the masses. For example: Brazil greatly simplified its Portuguese alphabet; Russia similarly made things easier for its millions; and Turkey changed to the Latin alphabet, using certain accented characters (as does Esperanto) to achieve a more phonetic alphabet. As for English, orthographically the despair of all foreigners, innumerable attempts have been made to introduce a phonetic alphabet.

While this evolutionary advance is taking place, there has been developed an intermediary "alphabet of sounds" having no specific relation to any language, but serving to interpret the sound of *all* languages to the language student. The generally accepted intermediary alphabet is the *International Phonetic Alphabet* (Ipa), which indicates pronunciation for language students the world around. Ipa is a constructed alphabet which scientifically provides an individual symbol for each individual sound. The Esperanto alphabet is a remarkable approximation of Ipa, and is identical in principle — one symbol, one sound. Indeed in some respects the Esperanto alphabet would seem to excel (within the limits of its 27 characters, 27 sounds), because Esperanto can be written, printed, typed and otherwise treated as any

national alphabet — and with natural ease and aspect, in Latin characters.

The absolutely phonetic character of Esperanto is not the least of the reasons for its continued and increasing vitality in spite of innumerable attempts to displace it. Phonetic excellence is one of the chief reasons for the fact that Esperanto is *the only living interlanguage* in the world today. A recognized authority on languages of the world, Professor Mario A. Pei of Columbia University, has stated that "the language selected (for international use) must have absolute correspondence of written symbols for spoken sounds". Only Esperanto meets this fundamental requirement. It requires no intermediary alphabet to interpret its sounds. It may be pointed out that "Basic English" (like its more mature *Mother English*) requires not only Ipa, which it uses to translate its sounds, but phonographs and other devices, to achieve some measure of correct pronunciation. And all the unsuccessful projects (like Ido, Dodo and Lala) have failed, in the main, because they did not recognize the fundamental necessity for phonetic simplicity and accuracy.

Criticism of Esperanto from project-puzzlers who play with schemes which are not scientifically phonetic, often deride the accented letters (the supersigns) of Esperanto. They say nothing about the accented characters of Spanish or the newly introduced Turkish alphabet. The simple fact is that the unaccented Latin alphabet is inadequate for the representation of the sounds of *any language*. Either entirely new and strange characters must be introduced, or accents must be used, to achieve phonetic accuracy.

The human mind accepts accent marks more readily than entirely new symbols. Zamenhof chose wisely and well when he utilized the circumflex and breve for a few characters. By so doing he constructed a phonetic alphabet unsurpassed in phonetic science to this day. Esperanto's accented characters make for extreme facility in pronunciation. It is manifestly untrue that the English unaccented characters are easier! Compare the English word *gigantic* (without accents) to the same word made easier with the two Esperanto g's (\hat{g} and g) — *ĝigantici!* And, it is phonetically unscientific to say that one might spell it with a j — *jigantic* — because "j" in both Esperanto and phonetic science correctly represents the international "j" sound (indicated in English by "y").

The 27 characters of the Esperanto alphabet are as follows: a, b, c, \hat{c} , d, e, f, g, \hat{g} , h, i, j, \hat{j} , k, l, m, n, o, p, r, s, \hat{s} , t, u, \hat{u} , v, z, (the symbol \hat{h} is also used infrequently, but it has practically evolved out of the language, being replaced by k). There is no q, w, x, or y, because these characters are phonetically correct as k, \hat{u} , ks, and j. The vowels a, e, i, o, u, have the continental values, and are in accord with the basic vowel sounds of Ipa.

The accented characters in Esperanto are five in number: \hat{c} , \hat{g} , \hat{j} , \hat{s} , \hat{u} . Two "dead keys" are all that is required on an ordinary English typewriter, to type Esperanto without shifting or back-spacing. Linotype and similar type-setting machines are supplied with matrices for Esperanto accents at a few cents each, a few dollars for a complete assortment, which may be used indefinitely thereafter. There are no special difficulties in the mechanical requirements for utilizing

Esperanto, — less than in Spanish.

Of the accented characters, \hat{j} , \hat{s} , and \hat{u} (English zh, sh, and w) are the simplest of single sounds, and require no justification to show that they are absolutely in accord with phonetic science. As for \hat{c} and \hat{g} , some phoneticians analyze them as consisting of two sounds each, (\hat{c} = r⁺sh), (\hat{g} = d⁺zh), while others describe them as single sounds with a "glide". The same differences in analysis are found with regard to the Esperanto "c", which some analyze as two sounds (r⁺s) and others analyze as a single sound with a "glide". Webster's Unabridged Dictionary comments as follows, on these single "glide" sounds which some phoneticians analyze as double sounds: "The elements blend in such a way that each loses a part of its phonetic character, and the result is virtually a simple sound." And Funk & Wagnalls Standard Dictionary comments on the same sounds as follows: "It would be more scientific to represent these single consonant sounds by single symbols." For all practical purposes, then, Esperanto is absolutely phonetic.

Phonetic simplicity and excellence has been an important factor in the spread of Esperanto among both occidental and oriental peoples. The Esperanto alphabet makes language learning supremely easy for the student, and it is preeminently scientific at the same time. All schemes to create AN international language, which attempt to do away with the accented characters, are doomed to founder on the rock of Esperanto's phonetic excellence — because their endeavors are retrogressive. Esperanto is *THE* living interlanguage—because it is founded on fundamental and essential international principles.

LANGUAGES FOR WAR AND PEACE

W. SOLZBACHER, PH.D.

Languages for War and Peace. Mario A. Pei, Ph.D., Assistant Professor of Romance Languages at Columbia University. Second Edition, with an Esperanto part by G. Alan Connor and Doris Tappan Connor. New York 1945: S. F. Vanni, Publishers & Booksellers. 664 pp. Cloth-bound \$5.00.

Mario A. Pei's "Languages for War and Peace", with an Esperanto part as a welcome new feature in the Second Edition, should become the standard handbook of the practical linguist. An amazing wealth of useful information and advice has been condensed in less than 700 pages so as to make this volume a reliable guide through a labyrinth for which in the past only a few scholars possessed the Ariadne thread. Professor Pei has written this book not for philologists, though it will be very useful for them as well, but for persons who have a practical interest in languages. Thousands have indeed discovered that it is not true that "English will get you anywhere". They have learned also that the study of one or two foreign languages is not enough to make John Smith and Suzy Jones citizens of the world, capable of taking the linguistic hurdles in global intercourse. Few persons learn to master one or more foreign languages completely; it is, however, perfectly possible, by streamlined methods of language study and by concentration on what is the most important from a practical point of view, to obtain a useful acquaintance with several of the major languages and to learn enough about the others to have a general idea of their structure and to recognize them when one sees them written. For achieving this, no better teacher could be found than Professor Pei. Though no one but an accomplished scholar in the field of linguistics could have written this book, Professor Pei does not "show off" his erudition. He uses technical terms sparingly (he gets along very well

without mentioning "phonemes") and does not—yes, thank heavens, he does not—invent any new ones. Everything is as simple and easy as the subject matter permits. The book is not only fascinating for those who, for one reason or another, have had to struggle along with languages and more languages but is also exactly what those need who have specialized in one or two languages and remained illiterate in all the others. It will open for them a window from the narrow room of isolated specialization to the wide open spaces of practical linguistics and global thinking.

The excellent Esperanto part, the work of George and Doris Connor, (pp. 580 to 608) follows exactly the pattern of the sections dealing with the other "major" languages (German, French, Spanish, Portuguese, Italian, Russian, Japanese), with chapters on "Speakers and Location", "Alphabet and Sounds", "Spelling, Syllabication, Accentuation", "Sample of Written Esperanto", "Grammatical Survey" (explaining the 16 rules of the *Fundamento*), "Prefixes and Suffixes"; finally, occupying three fifths of the space, a systematic vocabulary and phrase-book under 29 well-chosen headings, listing more than a thousand words and phrases. Readers and users of "Languages for War and Peace" have thus an opportunity to become more than superficially acquainted with Esperanto. The inclusion of what may be called a complete textbook of Esperanto in a work of this scope and excellency should be welcomed by the Esperanto movement as an important step forward on the

way towards getting Esperantists and practical linguists closer together.

There may be some Esperantists who believe that the promotion of the Interlanguage will or should have the consequence of eliminating the study of other languages. This is entirely unlikely to happen. My personal opinion is that it would also be undesirable. Language learning is here to stay and may even be tremendously expanded in the future. Esperantists ought not regret this. The need for an Interlanguage for global intercourse will be felt ever more acutely, regardless of how many Americans may study Spanish, Russian, or Chinese. The study of any one of these languages or of the basic characteristics of all of them will be extremely useful from many points of view; no one would claim, however, that it could solve the problem of an international auxiliary language.

Professor Pei's "analysis of the world's linguistic picture for practical purposes" (p. 37) puts eight languages (English, German, French, Spanish, Portuguese, Italian, Russian, Japanese) into the first division. For these eight languages, plus Esperanto, complete practical textbooks are included in the book. They range from 40 to 60 pages each; Esperanto requires only 29 because its grammar is so simple. Shorter chapters deal with Malay (18 pages), Chinese (15), Dutch (13), Arabic (12), etc. Altogether about forty languages are described with more or less details, and more than a hundred are "put in their place" as to importance, structure, relationship to others, etc. An excellent index helps to make this a first class reference book.

A reviewer of a book of this kind is expected to prove that he has invested some time and critical effort in the work by pointing out mistakes and inconsistencies which he has dis-

covered. In "Languages for War and Peace" their number is surprisingly small in proportion to the enormous amount of information gathered. Professor Pei knows what he talks about and has also enlisted the help of many outstanding experts to check and re-check material on the different languages.

Even misprints (an inevitable evil) are rare. I found an "e" missing in the French "téléphone" (p. 225), an accent which should not be there in the Spanish "comunente", "Fuche" for German "suche" (143), and "kabuto" for Esperanto "kubuto" (596). Also the "d" (dative) after the German preposition "über" in the meaning of "concerning" (163) should probably be put on the printer's and not the author's account. It must be "a" (accusative).

The strange preference which the authors of many language books have for antiquated forms of grammar and style and for obsolete words is probably due to the fact that successive generations of philologists have used one another's books, thus clinging to expressions which have disappeared from the living language. Mario Pei is infinitely more up-to-date than most of his colleagues (his book includes some of the most recent slang terms in different languages), but no even he has succeeded entirely in getting rid of dead-wood. In German, for instance, no one says any more (and few persons write) "des U-Boot'es" (151), "des Taschentuches" (149) etc.; the "e" before the final "s" has been dropped long ago, except in foreign textbooks. "Er glaubte, das ic krank sei" (142) is obsolescent; "E glaubte, ich sei krank" is modern and elegant. In Italian, "libbra" for "pound" (334) is hardly used any more (except in New York). Italians have been saying for a long time "mezzo chilo". In Swedish, Profess-

Pei advises to pronounce "k" (before soft vowels) and "kj" like "cky" in "back-yard". This may be the pronunciation in some part of Sweden and was undoubtedly general usage centuries ago. Now the common pronunciation is "tch" as in "hatcher". The change from "ky" to "tch" is one of the things a language-conscious traveller notices first when coming from Denmark to Sweden. There is no end to the amusement of the Danes when they hear the name of their city of Copenhagen, which they pronounce as "Kyer-b'n-hah-oon", pronounced by their good neighbors as "Tcher-pun-hahmmn". They cannot agree on the spelling either; the Danes make it Kobenhavn, the Swedes Köpenhamn.

It is slightly misleading to translate in Spanish "about" as "alrededor" (262). In 9 out of 10 cases, "de" is the best translation; "al rededor de" would be more correct than "alrededor". In the explanation of the Russian pronunciation it is rather unfortunate that after "ja" has been taught as in "yard" (379), one of the two examples is a word ("jazyk") in which it is not pronounced that way. There are some mistakes in the German military terms (150-152), e.g. "aircraft carrier" should be "Flugzeugmutterschiff", "fighter plane" "Jagdflugzeug", "bombing plane" "Kampfflugzeug", "convoy" "Geleitzug", "military police" "Feldgendarmarie".

The comprehensive list of Cyrillic letters (355-357) is complete as far as Russian, Serbo-Croatian and Bulgarian is concerned. One lonely Ukrainian letter appears in it. Why not add the two extra characters which exist only in Ukrainian (guttural "g" and inverted "e") and list the different Ukrainian pronunciation of aspirated "g", long "i" and final "v", thus mak-

ing the list complete for four languages? In the Dutch part, on the other hand, the interesting list of double expressions (in written Dutch and spoken Dutch) could be improved by being shortened (117-119). Expressions which are identical in both forms (e.g. "waar is?"; "weet U?") or in which there is just a slight difference in pronunciation ("Ik heb honger"- "k heb honger") or which are ordinary synonyms (e.g. "meenen"- "denken", "woning"- "huis") could be dispensed with.

"Rumanian", "Romanch", "Punjabi" are better forms than "Roumanian", "Rumansch", "Panjabi". Professor Pei uses both "Punjabi" (457, 462) and "Panjabi" (27, 51).

In the Esperanto vocabulary, I do not like "ŝirmita kunŝiparo" for "convoy". The "kun" is superfluous because the suffix "-ar-" comprises its meaning. "Eskortita" would be better than "ŝirmita". My Esperanto translation would be "konvojo" because the word is internationally used: French "convoi", Spanish "convoy", Portuguese "comboio", Italian "convoglio", Dutch "konvooi", Danish "Konvoi", Russian "konvoj", Polish "konwoj", etc. It is true that the Germans say "Geleitzug" and the Japanese (I learned this from Professor Pei) "goso". But even in Germany and Japan the word "convoy" is well known to all those who have to do with shipping and naval affairs.

Minor weaknesses pointed out in this friendly criticism cannot detract from the tremendous importance of Professor Pei's book. "Languages for War and Peace" is many times worth its price and should be in the possession of every person interested in the linguistic aspects of international understanding and cooperation.

AROUND THE WORLD

The Very Reverend J. B. Kao, O. F. M., an outstanding Chinese Esperantist and Corresponding Editor of the "American Esperantist", is now touring 20 Latin American countries as a representative of the Chinese Relief Commission, an agency of the Chinese Government, and is doing excellent work for the promotion of Esperanto. Clippings received from "O Diario", daily newspaper of Belo Horizonte, show how Father Kao is mentioning Esperanto in all his press interviews. In Belo Horizonte he gave a lecture on "*The Esperanto Movement in China and the World*" in the House of the Engineering Society. The Brazilian Esperanto journals, "O Brasil Esperantista" and "Pernambuco Esperantista", have given much praise to Father Kao's efforts for Esperanto.

At the Sorbonne in Paris, one of the most famous places of learning in the world, a Cseh-method Esperanto course is now being given every Tuesday night by Lieut Charles E. Simon, of Cleveland, Ohio, and Mademoiselle Huguette Royer, a French Esperanto teacher and graduate of the Internacia Cseh-Instituto of The Hague, Netherlands.

The Esperanto Association of Morocco (Maroka Esperanto-Asocio), which was founded only last August 12, with headquarters in Casablanca, has already organized local clubs in Casablanca, Fez, Marrakech, Agadir and other cities. An Esperanto Information Center at Casablanca is open every day for four or five hours.

International radio broadcasts in Esperanto are now scheduled every Wednesday night from Sofia, Bulgaria, once a month from the Australian station 3SR, frequently from Brazilian stations, and occasionally from the Swiss Government Radio.

The United States Ambassador in Rio de Janeiro was among those who sent telegrams of congratulation to a ceremony in honor of Dr. L. L. Zamenhof, author of the international auxiliary language Esperanto, which was held at the National Music School in Rio under the joint auspices of the Brazilian Esperanto League, the Student Federation of Rio de Janeiro, and the University Hour, a radio program sponsored by the students of the Music School. The Brazilian Minister of Foreign Affairs, the Minister of Education and the Polish Minister also sent telegrams.

A Near Eastern Esperanto League is planned for the coordination of the Esperanto movements in Egypt, Palestine, and North Africa. The temporary Secretary is Mr. Tadros Megalli in Cairo. The Egyptian Esperanto Association (Egipta Esperanto-Asocio) has been re-founded with a very cosmopolitan membership. At its first meeting, speeches were made in French, Arabic and English for the non-Esperantist guests. For the Esperantists themselves, matters are, of course, much simpler: *they just talk Esperanto*. The Esperanto movement in Egypt received a mighty stimulus through the efforts of Esperantist soldiers stationed there, in particular New Zealanders. Most of these have now left Egypt but the results of their presence are still felt in the Esperanto movement.

"London's Night Life—of Learning was described by Phyllis Lovell in the "Adult Education Journal". Discussing a chain of more than 200 night schools in the British capital, she mentions that "language courses included among others, French, Russian, German, Danish, Greek, Welsh, Gaelic, Hebrew, *Esperanto* and, for foreigner Basic English".

ESPERANTO IN ACTION

The principal French Esperanto magazine, "Franca Esperantisto", is now being published again in Paris. The first issue contains, among other interesting items, the minutes of eleven underground meetings of the Board of Directors of the French Society for the Promotion of Esperanto, held in the years of the Nazi occupation. The National Esperanto magazine was not published during that time, but regional magazines were very much alive, particularly the underground "Inter Ni" in Lille, the semi-legal "Comprendre" (Organ of the Universities Esperanto Federation) in Lyon, and "Tuluza Stelo" in Toulouse. Twelve issues of an "Esperanto-Gazeto" were published under the very noses of the Gestapo in a camp of American and British civilian internees at Saint-Denis, with the well-known British Samideano Yelland as editor.

The highest mountain in America proudly carries the Esperanto flag on its summit. This year's excursion to the *Aconcagua Mountain* in the Argentine Andes included the ardent Esperantist, *Tibor Sekelj*. Nine daring adventurers went forth to scale the peak, but only three reached the top. Among them was Tibor Sekelj, who placed there the Esperanto flag as his evidence. Four of the group perished on the way.

Dale Carnegie mentioned Esperanto in his radio program on March 7, 1945, when he described the life and achievements of Clara Barton, pioneer of the Red Cross and other progressive causes. This great American woman, Mr. Carnegie said, learned Esperanto at the age of 98, convinced that it would play an important role in facilitating international cooperation.

"*Vital Speeches*", the excellent and authoritative periodical published by Mr. Thomas F. Daly (33 W. 42 St., N. Y.), found the Interlanguage problem vital enough to publish Dr. W. Solzbacher's recent speech before the Esperanto Interlanguage Association in New York. It was printed under the title "*Common Language for World Organization*" in the April 15 issue, which is dedicated mainly to the problems connected with the Conference of San Francisco. This was a particularly fitting occasion to present the claims of Esperanto.

In Uruguay, an Esperanto Institute was founded under the leadership of Dr. E. Pfeffer. In Montevideo, three Esperanto classes are now in session with a large attendance. A monthly bulletin for the promotion of Esperanto has been issued. The Uruguayan press has published many favorable articles on the Esperanto movement. The Uruguayan Esperanto Association has just printed an improved edition of a Spanish "Esperanto Key".

In Palestine, Esperanto proved to be of great help to many soldiers in the Allied armed services, according to a letter from Mr. Chasko Armony, Haifa, published in the Mexican Esperanto journal, "Renovigo". Esperanto Conferences were held at Jerusalem, Tel-Aviv and Haifa, all of them well attended. A radio address by Dr. Olshvanger, broadcast over the Jerusalem radio station, created increased interest in Esperanto.

In Belgium, an underground Esperanto paper was published regularly in Bruges, during the Nazi occupation. One of the Associate Editors of the "American Esperantist" was promised the complete collection as soon as it can be mailed.

"GENERAL LANGUAGE"

Time was, not so long ago, when the various foreign language teachers associations bitterly vied with one another over their "place in the sun". (No special reference to "The New York Sun" intended!) A rapidly shrinking world, however, makes the learning of foreign languages a matter of real importance. This fact has impressed itself upon all language teachers, and what with an incomprehensible attitude against the furtherance of language teaching, on the part of some school administrators, language teachers and associations are uniting in common endeavors of mutual aid.

Among those in the forefront of this cooperation are the following: José Martel, President of *The Language Teachers Association*; Henri Olinger, Editor of the *Modern Language Journal*; Theodore Huebener, B. of E.; Mario A. Pei, Columbia University; Arthur S. Ackerman; Dante Poca; Wm. Milwitsky, and others. Under the auspices of "The Language Teachers Association", with the active participation of all the major foreign language teachers groups, a remarkable joint *Demonstration Conference* was held in New York City, May 5, 1945. Besides the general assembly in the auditorium, demonstration rooms were specially provided for the following languages: French, German, Hebrew, Italian, Portuguese, Spanish, Chinese, Yiddish, and *Esperanto*. (Doris Tappan Connor demonstrated Esperanto by the Cseh-Method before a large and enthusiastic audience.)

The all-inclusive motto of this all-inclusive conference, as printed on the cover of the Conference Program, was a quotation from Dr. Zamenhof, In-

ventor of Esperanto: "*We shall throw down the walls between peoples.*" It implies that *all* national languages, as well as the interlanguage Esperanto, should be taught to the end that the human race come to greater understanding. And, it is a happy augury of the future, that Esperanto is recognized as a living part of this worldwide language endeavor.

The place of Esperanto in practical application, is as a "bridge-language" (interlanguage), in no way displacing the national tongues, but serving as a "general language" between language groups. For special and intensive purposes the national languages should be increasingly taught. The advent of Esperanto does not mean a lessened need for foreign language learning—quite the contrary. Esperanto must inevitably produce more interest in learning foreign tongues as a result of *general interchange*.

Just as Esperanto serves as a general language in its practical application, so also its place in the schools is as "*General Language*". Esperanto is, *in fact*, general language. And this valuable tool of motivation, of linguistic facility, and of simple international elements, is the essential instrument to use in the "General Language Course". It should be taught in Elementary and Junior High Schools, to facilitate the approach to national tongues. In addition, it would provide the general tongue for extensive world-wide interchange.

Let us close with a quotation from the words of an English H. M. I., who was quoted by the British Board of Education (April 21, 1922): "A knowledge of Esperanto is a direct help towards the study of natural languages, because it is 'language' in general, i.e., a generalized grammar and vocabulary."

The Esperanto Association of North America

EXECUTIVE COMMITTEE

Dr. Cecil Stockard, *President*, Joseph Leahy, *Gen. Sec'y*, Armin F. Doneis, *Member*

BOOK READING

The Esperanto Association of North America, in addition to the sale of text books from its central office, has established two special departments to further the practice of reading Esperanto literature.

The "Rondo de Librolegantoj" consists of those who have taken the pains to write to its Director — *Mrs. Frances McDowell*, 1416 *Allison St., N. W., Washington 11, D. C.*, — listing Esperanto books (other than text books) which they have read and stating the number of pages in each. In exchange for 6 cents in stamps (democratic cooperation!) they receive a small green card bearing one or more stars. Keep on reading. Report again. Win more stars as a new milestone of progress.

The scale runs from one star for 100 pages and two stars for 500 pages, up to twelve stars for 40,000 pages. That 12-star grade is still an ideal for the future to aim at. But several have earned the ten stars for 25,000 pages; and one will receive his eleventh star when he makes his next report.

What the *Rondo de Librolegantoj* wants at present is more registrants in the beginning grades.

BOOK RENTING

The other institution is the *EANA Book Rental Service*, operated by its Director, *E. G. Dodge*, 1471 *Irving St., N. W., Washington 10, D. C.* Anyone desiring to read books from the Rental Library deposits one dollar as a guarantee. The rentals are charged against the deposit until the balance gets low and a new deposit is made. A small 8-page catalog is still available, showing books in the collection up to two years ago. Later additions are fairly numerous. These are covered by a manuscript catalog which may be borrowed. A large part of the smaller books have now been teamed up together as "triads" of three books each, the whole triad renting at 10 cents for four weeks, as though it were a single book. Still smaller publications are arranged in "booklet groups" of five each, renting as one.

The collection now contains 167 books of the larger sort, renting separately; 111 smaller books arranged in 37 triads; and 275 booklets in 55 groups.

A noteworthy evidence as to the value and interest of Esperanto literature may be seen in the fact that the Rental Service has one user who drew his one hundredth book or group-envelope more than four months ago, and still is going strong! Although this one reader stands quite alone, there are fifteen others who have drawn somewhere from one dozen to four dozen books each. The value of the service is not measured by these heavier readers alone. Those who have drawn only half a dozen books, of even a couple, have measurably expanded their cultural horizons.

It is still possible to receive and handle a number of additional registrants.

—E. G. D.

PAC-PLANOJ “LAŬ LA KARTO”

(Peace Plans à la Carte)

EDITH WYNNER

Ĉi tiu artikolo estis originale presita angle, en la gazeto *Common Sense*, Junio 1944, sub la titolo *Peace Plans à la Carte*. F. A. Post-nikov iniciatis la Esperanto-tradukon. A. E. Regal kaj La Redaktisto kunlaboris. Edith Wynner estas kunaŭtoro kun Georgia Lloyd de la libro *Searchlight on Peace Plans*, elstara analizo de proponoj pasintaj kaj nuntempaj por mond-organizado. La libro estas eldonita de E. P. Dutton (\$5).

Planado de postmilita mond-organizo estas la ĉefa priokupo hodiaŭ. Preskaŭ ĉiu tion faras, kaj tiuj kiuj jam ne faris, verŝajne baldaŭ faros.

Spertuloj pri politika scienco, registaraj aferoj kaj historio, efektive estas en la malplimulto inter la planistoj. Tio ne estas tro surpriziga. Spertulo estas *detalisto*. Estas lia tasko lerni pli kaj pli multe pri malpli kaj malpli da aferoj. Havi la mult-ampleksan vidon estus efektive neprofesie por spertulo. Sed la mult-ampleksa vido estas ĝuste tio, kion pac-planisto devas havi. Li devas envadi tien, kien spertuloj timas enpaŝi; svingi sian programon antaŭ la popolamasoj; igi ilin postuli lian panaceon; kaj devigi spertulojn kuniĝi kun li por prilabori la detalojn. Inter nunaj pac-planistoj estas ĉarpentisto, brig-spertulo, ostro-farmisto kaj aeronautika inĝeniero, kaj ankaŭ diplomatoj kaj praktikantaj politikistoj.

Pac-planado ne komenciĝis ekde Pearl Harbor. Homoj espereme estas provintaj por forigi militadon de post la plej fruaj eksperimentoj pri ŝtata regado. Inter la pli fruaj pac-planistoj estis reĝoj, soldatoj, kardinaloj, monaĥoj, poetoj, metafizikistoj, filozofoj, galerosklavoj, instruistoj, forĝistoj kaj mar-kapitanoj. En nia libro de pac-receptoj — “Serĉlumo sur Pac-Planojn: Elektu Vian Vojon al Mond-Regado” (*Searchlight on Peace Plans: Choose Your Road to World Government*) — Georgia Lloyd kaj mi senŝeligis la esencajn proponojn de centoj da teoriaj planoj ekde la jaro 1306 ĝis la nuna tempo. Kaj la praktika evoluado

de ŝtata regado, de kio la nuna pac-planado estas nur daŭrigo, komenciĝis eĉ antaŭ la skribita kroniko.

Hodiaŭ estas preskaŭ neeble teni klaran scion pri la novaj planoj. — Estas tiel multe da malakordaj voĉoj, tiel multe da forta influ-agado por apartaj planoj, ke nek spertulo nek laiko alvenas al rezulto. La kompatinda laiko sin perdas en la konfuzo. La spertulo aŭ sidas aparte en angulo, absorbata per monto da detaloj kiujn li mem faris, aŭ deklamas siajn komplikajn pensojn antaŭ seriozaj aŭdantaroj kiuj komprenas malmulte de tio kion li diras. Dume la fendo inter la spertulo kaj la homoj kiuj devas voĉdoni fariĝas pli kaj pli larĝa. Ni devas konstrui ponton trans tiu fendego por ke la planistoj kaj la ordinaraj homoj komprenu unu la alian.

La subjekto efektive ne estas tiel komplikita kiel ĝi ŝajnas. Tia ĝenerala kompreno kia estas necesa por decida agado, estas malhelpata per du ekstremoj en prezentado: tro multe da malprecizaj ĝeneralajoj kaj tro multe da etaj detaloj. Tamen la fundamentaj problemoj, la solvo de kiuj estas necesa por baza decido, estas kompare simplaj.

Kiam vi esploras ies planon de mond-organizo, serĉu konkretajn proponojn rilate al la jenaj fundamentaj punktoj: (1) membreco en la internacia organizo; (2) strukturo; (3) metodo de devigado. Malpli gravaj punktoj en la plej multaj planoj priskribas transigon de aŭtoritato, kaj organojn de regado provizantaj leĝan aŭ politik-

farantan, administran kaj juĝan branĉojn de la registaro.

Membreco en la Organizo

La membreca klaŭzo diros kiom de la globo devas esti organizita. Estas tri ebloj:

Universala membreco estas proponita de planisto kiu deziras enhavigi ĉiujn ekde la komenco, Eble lia motivo ne devenas sole de demokrata sento. Li ankaŭ opinias ke paco ne povas daŭri en la sama mondo kiu entenas kaj aron de internuloj kaj aron de eksteruloj.

La *regiona* propono venas de planisto kiu havas inklinojn al geografio. Li volas unuigi naciojn laŭ geografia proksimeco. Tiu planisto ofte argumentas ke estas pli facile unuigi unue najbarojn proksimajn.

La *ideologia* bazo por membreco venas de planisto kiu opinias ke simileco de idealoj, formoj de regado, ekonomia organizado, aŭ religio estas la plej forta ligilo por unueco.

Strukturo de la Organizo

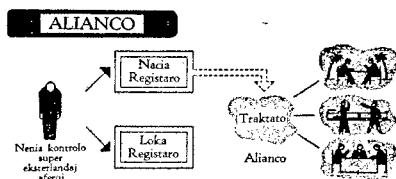
Strukturo, la dua fundamenta punkto, pritraktas pri la maniero laŭ kiu la membroj estos unuigitaj. Denove estas tri ebloj. Dum miljaroj ĉiuj branĉoj de la homa raso eksperimentis je aliancoj, konfederacioj kaj federacioj. Du aliaj tipoj — la unuigita mondŝtato kaj la universala imperio — estas forigitaj el ĉi tiu diskutado. Ilia aplikado postulus mond-diktatorecon.

ALIANCO-STRUKTURO

La *alianco*: Ĉiuspecaj politikaj unuoj diletis je aliancoj kiel asekurado kontraŭ milito, ebla milit-evitilo, aŭ milit-prokrastilo. Kiam la pratempa kavernohomo en sia unua kuna ĉas-ekspedicio — tio estis alianco. Post la ĉaso ili eble kverelis pri divido de la akiraĵo kaj komencis batadi unu la alian — tio daŭras kiel karakteriza eco de aliancoj ĝis la nuna tempo.

Alianco estas formita kiam du aŭ

pli da suverenaj unuoj, aŭ nacioj, subskribas kontrakton promesante efikan helpon, speciale militan, je eventuala atako de unu aŭ pli da suverenaj unuoj, kiuj ne estas en la alianco. Tio estas defenda alianco. Kelkfoje alianco maskiĝas kiel defenda, sed sekreta klaŭzo eble provizas kunagadon en konkerado. La nacioj, kontraŭ kiujn tia konspirado estas direktita, komencas ankaŭ prepari kontraŭstaron per helpo de aliaj. Tiu procedo estas konata kiel la kontraŭ-alianco.

La teorio estas, ke kiam du kontraŭstarantaj aliancoj estas preskaŭ egalfortaj, nek unu nek alia kuraĝos komenci kverelon. Tamen, ĉiu nacio estas devigata maltrankvile observi la temperaturon de la respektiva alianco. Ĉiu penas malfortigi la aliancon de la alia per diplomatio, subaĉeto kaj aliaj formoj de influo. Kromproduktaĵoj de la alianco estas interkruciĝa reto de interkonsentoj pri neatoko, solenaj deklaroj de internacia amo, kaj febra armado.

La plej eta nacia malsaniĝo povas malfortigi unu aliancon sufiĉe por konduki la alian al la opinio ke la oportuna momento por ataki estas alveninta. Kiam militado evidentiĝas, ambaŭ militantaj grupoj penas altiri ĉiujn aliajn naciojn al sia flanko. Ni vidas hodiaŭ la senkompatan premadon de la Akso kaj de la Unuigitaj Nacioj por impliki la lastajn restopecojn de neŭtraleco, speciale Svedujon, Irlandon kaj Turkujon.

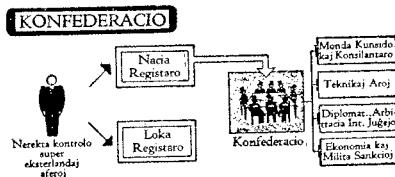
Ĉar la alianco estas ĉiam kontraŭ iuj nacioj kaj invitas kontraŭ-aliancon, ĝi estis absoluta malsukceso kiel milit-evitilo. Ĝi alportis tiujn maltrank-

vilajn paŭzojn inter grandaj militoj, kion oni malvere nomis *paco*.

Laŭ sia propra naturo, aliancoj funkcias plejparte sekrete. Traktatoj kiuj kreas aliancojn ofte enhavas konfidenciajn klaŭzojn kiuj estas konataj nur de la plej altaj civilaj kaj militaj ĉefoj. Estas multe da turmentigo hodiaŭ pri sekretaj interkonsentoj kiujn milita oportuneco eble naskis. La popolo ne nur havas nenian rektan kontrolon je aliancoj, sed plejofte nenian scieton pri la kondiĉoj faritaj.

KONFEDERACIO-STRUKTURO

La *konfederacio* estis evoluigita ĉar aliancoj estis nestabilaj kaj neefikaj kiel longedaŭra pac-aparato. Kiel en la alianco, la suverenaj unuoj ankaŭ ne transdonis eĉ iometon de sia aŭtoritato, sed ili almenaŭ interkonsentis sendi delegitojn por preparoli aferojn regule kaj publike. La popoloj fine povis meti la fingron sur ion ekster la naciaj registaroj.

Konfederacio komencas akiri la kurojn, se ne la realecon, de registaro. Ĝi havas centran konsilantaron — ne ankoraŭ leĝdonistaron — sed organizon de la speco "ni-priparolu-aferojn". Simbolo de la juĝa funkcio komencas aperi, pompa sed sen esenca aŭtoritato. La administra funkcio estas zorge retenata de la membro-nacioj; ili retenas la finan decidon pri ĉio kio estas diskutata de la konfederacio. Ili provizas ĝiajn elspezojn el siaj enspezoj, kio faras la konfederacion pensiulo de ĝiaj partoj. Ĝi ne havas sendependan rimedon por devigi ion, kaj dependas je la volo kaj potenco de siaj membro-nacioj por plenumi la rekomendojn de la konfederacio.

Kvankam estas diverseco en la strukturo de la konfederacio, ĉar ĝi reprezentas unu el pluraj stadioj en la evoluo de politikaj aparatoj, tamen estas ĝenerala regulo ke la konfederacio havas malpli da povo ol iu el siaj membroj, al kiuj ĝi povas nur rekomendi kaj de kiuj ĝi tute dependas por agado.

La ordinara origino de konfederacioj, kiel je aliancoj, kuŝas en la bezono por pli efika defendo kontraŭ eblaj malamikaj najbaroj. Sed la konfederacio ofte enkondukas plian funkcion. Ĝiaj membroj penas defendi sin ne nur kontraŭ eblaj miskonduto fare de kun-konfederacioj. Estas **penado** por teni la anojn de konfederacio al iliaj interkonsentoj kaj por malebligi ke disputoj inter ili eksplodu en militadon. Ekzistas iuj aranĝoj por decidi disputojn inter ili per arbitracio aŭ perado. Por devigi obeon, punaj rimedoj, kiel eksigo, ekonomia kontraŭagado kaj kombinita militagado de la aliaj anoj de la konfederacio, estas ofte enmetitaj en kontraktojn de konfederacio.

La Ligo de Nacioj estas bela ekzemplo de ĝenerala konfederacia strukturo. La Internacia Labor-Organizo kaj la nove kreita UNRRA (Administracio de la Unuigitaj Nacioj por Helpo kaj Rekonstruo) estas tipaj de nekunordigitaj internaciaj specialaj organizoj, modelitaj laŭmaniere de konfederacio, jam ekzistantaj kaj ankoraŭ organizotaj. UNRRA havos pli da administra respondeco kaj mono ol iu alia konfederacia organizo iam havis, sed ŝajnas ke ĝi estos malstarigita kiel eble plej baldaŭ.

La malforteco de la konfederacio kuŝas en la deziro de la naciaj registaro-membroj "manĝi sian kukon kaj ankaŭ konservi ĝin". Ili volus havi la sekurecon kiun unueco provizas super la sfero de ilia nacia kompetenteco, sed ili ankaŭ volus reteni plenan

kontrolon pri internaciaj aferoj. Kiam alvenas kriza situacio, la konfederacio prezentas perfektan lecionon pri akuta senefikeco. La kriza situacio, kompreneble, estas kiam unu suvereno trapasas la limojn kaj eniras la teritorion de alia. Tio estas la decidiga provo. Tio estas unu el la ĉefaj eventualoj pro kio kaj aliancoj kaj konfederacioj estas starigitaj, kaj la tempo por ĉiuj bonaj suverenoj veni por helpi sian konfederacionon.

Kiam oni vokas ilin por helpi, la kun-konfederacioj sin ekokupas per rigardado en alia direkto. Kompreneble, ili interkonsiliĝas kaj konvencias kaj ĉirkaŭekuras, kaj eĉ klopodas por apliki tiel drastan rimedon kiel la svingadon de minaca fingro antaŭ la kulpa kolego. Tiu agado okupas multe da tempo, fakte tiel multe ke la pli malforta konfederacio, alinome "la viktimo de atako", estas fine tut-englutita, kaj post tiam preskaŭ ĉiu elias ekĝemo de senŝarĝiĝo. Tio estas la kutima nekrologo de konfederacioj.

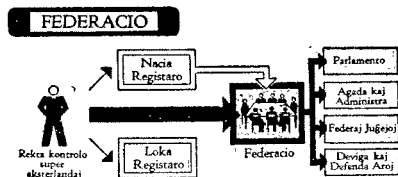
En diversaj partoj de la globo je diversaj tempoj, oni vidis ke kvankam la konfederacio estis sendube plibonigo super la alianco, tamen ĝi ankoraŭ ne evitis militadon. Post iom da fuŝriparado je konfederacioj, oni evoluigis pli kompleksan organizon de suverenaj unuoj: la *federacio*.

FEDERACIO-STRUKTURO

La kreado de federacio postulas redividon de aŭtoritato aŭ suvereneco. Estantaj federacioj estas: la Unuigitaj Ŝtatoj de Nord-Ameriko (Usono), la Unuigitaj Ŝtatoj de Brazilo, la Unuigitaj Ŝtatoj de Meksiko, la Unuigitaj Ŝtatoj de Venezuelo, la Argentina Nacio, la Aŭtonoma Ŝtato de Aŭstralio, la Aŭtonoma Regno de Kanado, la Unuiĝo de Sud-Afriko, la Svisa Konfederacio, kaj la Unuiĝo de Socialistaj Sovetaj Respublikoj. Federacio konsistas de almenaŭ tri niveloj de regado — loka, ŝtata kaj federacia. Ili funkcias paralele unu al la alia, inter siaj

respektivaj aŭtoritataj sferoj, traktante senpere kun siaj individuaj civitanoj.

Federacioj malofte estas konstruitaj sur la bazo "eble-mi-kunludos-kaj-eble-ne" kiel je aliancoj kaj konfederacioj.

La decido eniri la federacion estas nedeviga sed, kiam farita, ĝi estas ordinare daŭra. Por malebligi estontajn miskomprenojn kaj artifikojn, la distribuo de povo estas enskribita en koncizan kontrakton, nomita konstitucio. Loka, ŝtata (aŭ nacia) aŭtonomeco (aŭ suvereneco), estas retenita kaj sekurigita. Nova nivelo de regado estas kreita por trakti problemojn kiuj ne estis sufiĉe bone traktitaj de la malpli grandaj suverenaj unuoj. Ĉar la nova organizo de regado devas plenumi aferojn en la sfero asignita al ĝi, tial ĝi estas rajtigita por imposti kaj fari leĝojn senpere aplikeblajn al la individuaj civitanoj de siaj membro-unuoj.

Tiu ĉi estas la esenca milit-evita diferenco inter la konfederacio kaj la federacio. La konfederacio ĉiam estas alvizaĝe je la penado por devigado kontraŭ sia plej granda membro-unuo — la nacio — tial entenanta konstantan minacon de milita devigo. La deviga funkcio de la federacio, male, funkcias kontraŭ sia plej malgranda membro-unuo — la individuo. La individuo povas esti tenata en la rekta kaj mallarĝa vojeto de obeado je la leĝo, per la civila povo de loka, ŝtata kaj federacia regadoj, kiel la polico, la juĝejo, la monpunado kaj la malliberejo.

Federacioj sukcesis krei stabilecon kaj internan pacon inter antaŭe sendependaj unuoj, kiuj estis vaste diverĝaj ekonomie, kulture, lingve kaj rase.

Kvankam konfederacio aŭ disrompiĝas aŭ estas plibonigita en federacian strukturon, federacio povas transformiĝi en unuigitan nacion, sed ĝi malofte reiĝas al sia malunuigita fazo.

Metodo de Devigado

La tria fundamenta punkto koncerne *la metodon de devigado*. En suface granda grado la solvo de tiu problemo dependos je la tipo de strukturo. Komplika konfuzo estas kreita pri la tuta problemo de devigado en la mond-leĝo pro la misuzo de la termino Internacia Policaro. Plejparte ĝiaj proponantoj ne konsideras ĝin kiel policon aganta kontraŭ individuoj, sed kiel militan, marmilitan kaj aermilitan fortojn agantaj kontraŭ nacioj. Ili konsideras internacian devigon nur tiam kiam naciaj armeoj jam sin movas kontraŭleĝe en najbaran teritorion. Ili ne vidas ke internacia devigado, por esti efika kaj sendanĝera por la mondkomunumo, kiel loka kaj nacia devigado estas por la loka kaj la nacia komunumoj, devas esti uzata antaŭ ol tiu *tumult-nivelo* montriĝas. Se loka registaro ne povus haltigi individuan leĝ-rompiston ĝis li jam provokus po-grandan tumulton, loka regado ne estus havinta la longedaŭran, honorindan kaj fortikan vivon kiun ĝi estas ĝuinta. Loke kaj nacie ni akceptis la necesecon kaj saĝecon de limiga kaj evitiga registaro-aŭtoritato funkciaanta super la individuo. Io malpli ol tiu minimumo kiu donas internan pacon, nekredible alportos mond-pacon.

Komprenado pri la tre grava principo de devigado plue nebuliĝis pro la facila milittempa supozo ke la atakanto ĉiam estis kaj ĉiam estos la sama. Ne necesas ke ni rigardu tre longe malantaŭen por malpruvi tiun supozon. Antaŭ nelonge kiam ni malamis la Rusojn kaj amis la Finlandanojn, Rusujo estis elpelita el la Ligo de Nacioj pro atako kontraŭ Finlando. Hodiaŭ Finlando estas tute konfuzita ĉar nun ĝi estas informita ke ĝi partopre-

nas kun Germanujo en atakado, kaj Rusujo estas unu el la pac-amantaj nacioj. Reirante kelkajn jarojn al la tempo de Mond-Milito I, ni trovas ke Japanujo kaj Italujo estis pac-amantaj nacioj, rekompencitaj pro batalado je nia flanko. En la nuna milito, tamen, ili estas la ĉefaj konspirantoj de la Akso-Koalicio kontraŭ ni.

Resumo de la Problemo

Ne mankas profetoj, sed senduba manko de sekvantoj atestas ke la plejmulto de la popolo ne ankoraŭ komprenas la ĉefajn celojn. Iuj planistoj specialigas tute pri membreco en la internacia organizo, iuj pri strukturo; aliaj traktas ekskluzive pri problemoj de devigado; multaj koncerniĝas nur pri detaloj kiel la mona problemoj kaj komunikado. Sed la esenca elekto devos esti farata inter la ĉefaj, tutinkluzivaj proponoj. Por sumigi ilin:

Por-Alianco-Planistoj diras: Ni devas havi fortan aliancon de kelkaj potencaj nacioj, kapablaj kaj pretaj por gardi la pacon, polici la mondon por ĝia propra bono, kaj subigi atakantojn (kun escepto de si mem). Ni ne povas fidi je la malgrandaj nacioj por interkonsenti, kaj krom tio, ili ne estas gravaj de milita vidpunkto. Iuokaze, la mondo ne estas preta por akcepti ion pli ol alianco.

Por-Konfederacio-Planistoj parolas: Aliancoj kaj interkonsentoj por "ekvilibro-de-potenco" ne estas efikaj. Ni devas havi internacian organizon por konstanta konferencado, konsultado, kaj kolektado de teknikaj informoj. Se ni donus al tiu organizo ĝian propran militan povon, ĝi kapablu subigi atakadon. Tiukaze, kredible neniu nacio iel kuraĝus fari atakon. Se la nacioj rifuzus doni al la konfederacio militan povon, kredante ke internacia potenco povus bombi Nov-Jorkon same facile kiel Berlinon, almenaŭ la nacioj kuniĝu en solenaj interkonsentoj por unuigi siajn militajn fortojn kontraŭ iu ajn atakanto. Komprenoble,

estus plĉ bone havi federacion, sed nacioj ne ankoraŭ estas pretaj fordoni sian suverenecon, do ni prenu tion kion ni povas havigi — konfederacion.

Kaj Por-Federacio-Planistoj asertas: Aliancoj kaj konfederacioj ne malebligas militadon. Ili daŭrigas militadon kiel metodon de internacia devigo. La homaro jam spertis iliajn malsukcesojn dum miljaroj de la skribita historio. La nuntempa homo eksperimentis dum pli ol dudek jaroj je konfederacio —

la Ligo de Nacioj. Ni ĉesu eksperimenti plue je memevidentaj malsukcesoj. Ni organizu novan nivelon de regado, donu al ĝi realan aŭtoritaton por pritrakti mond- aferojn, fari mond-leĝojn kaj kolekti monon por efektiviĝi ilin rekte sur nin — la individuaj mond-civitanoj. Ni ĉesu esti tro modestaj, petante la minimumon kiun ni opinias ni povas havigi. Ni komencu postuli tion kion laŭ nia scio ni devas havi.

Sendu al la jena adreso por plua informo pri la mond-federacio-movado: Campaign for World Government, 166 W. Jackson Blvd., Chicago 4, Illinois.

"SUR LA KAMPO —" 1945

SOLDATO D. B. RICHARDSON

Sur la kampo neĝo brilas
Blanke sub la pala lun';
Kie tage ni batalis,
Kelkaj venkis, kelkaj falis,
Regas nokta paco nun.

Bombardado malproksima
Ekruĝiĝas en ĉiel';
Kvazaŭ sango de l' mortintoj
Kaj la ardo de l' venkintoj
Intermiksas en paŝtel'.

Tie staras mi la gardon,
Dum kunuloj en tranĉe'
Dormas pace sur la neĝo;
De mi supren iras preĝo.
Ke la dorm' rompiĝu ne.

Io movas; malamiko?
Haltu, formoj, kiuj ajn!
Kiaj aĵoj tiel iras,
Marŝas kaj nenion diras,
Ho, silenta noktotrajn'?

La pasantaj ombroj estas
Nur fantomoj de l' memor';
Scenoj el la infaneco,
Revoj de la pasinteco,
Plej proksimaj al la kor'.

Venas pensoj pri la hejmo,
Trans la blua salondar';
Pri la patro kaj patrino,
Kaj la kara amatino,
Kaj fidela amikar'.

Mi revenos, ho, fantomoj!
Baldaŭ kune estos ni;
Nun, dum ombrojn mi rigardas,
Ne mi vin, sed vi min gardas;
Kaj trankvila restas mi.

—"Daĉjo"

★

(El ie en Eŭropo. Soldato Richardson sendis V-poŝte al Elwyn C. Pollock tiun frapante belan originalan poemon. Li havas vere eksterordinaran talenton.)

NOVAJ ĈAPELOJ

DORIS TAPPAN CONNOR

Personaro: Karlo (la edzo, mezaĝa, en simpla vesto); Lilio (la edzino, mezaĝa, frivola).

Necesaj objektoj: Ĉapelujo, en kiu estas virinaj ĉapeloj, unu kovrita per violetoj, la alia per margaritoj.

Scenejo: Verando, aŭ ĉambro de domo. Ĉestas sole Karlo, kiu sidas kaj legas libron, kaj parolas al si mem.

Karlo. Kiajn ĉapelojn la virinoj portas! Kaj la kosto — terure! Ho, jes, virinoj ne havas komprenon pri la elspezo de mono — aŭ pri matematiko. Lilio telefonis al mi ke ŝi intencas iri al la urbo por aĉeti ion, sed—bedaŭrinde—mi timas ke ankaŭ ŝi ne komprenas la matematikon. (Li vidas ke iu venas). Ho, jen ŝi venas! Dio mia! Kion ŝi portas?

Lilio (envenas. Ŝi portas ĉapelujon kaj ekscite komencas paroli). Karlo — mi absolute ne povis rezisti! Mi serĉis ĉapelon. Kiel vi scias, mi havas absolute neniun ĉapelon, decan kaj bonan. Mi serĉis ĉapelon — sed mi trovis du — tre belajn. Tamen, mi ne povis decidi inter ili. Nun, mi kunportis ambaŭ, kaj mi deziras vian opinion!

Karlo. Kiom ili kostas, kara?

Lilio. Ne gravas nun — ne demandu, kara — sed momenton! Mi iras por kombi la harojn. Atendu — nur momenton! (Ŝi eliras).

Karlo. (Dume li prenas la ujon, malfermas ĝin, kaj komencas rigardi). Mi deziras rigardi la prezojn. Nu, ĉapelo kun margaritoj — du dolarojn! Jen, alia — kun violetoj — dek dolarojn! (Li sur-

metas la ĉapelon kovrita per violetoj kaj komencas danci. Li imitas virinan voĉon) Bonan tagon, fraŭlino, ĉu ne estas bela tago... (subite li rimarkas ke la edzino revenas, kaj li rapide remetas la ĉapelon en la ujon). Jen ŝi venas!

Lilo (envenas). Nun — ni decidu. Mi montros al vi. Ambaŭ estas kovritaj per floroj, sed kiun mi pli ŝatas, mi ne scias...

Karlo (subspire). Margaritoj, du dolarojn. Violetoj, dek dolarojn!

Lilio (komencas surmeti ĉapelon). Kion vi diras, Karlo? Ĉu vi ŝatas ĉi tiun — kun la margaritoj? (Surmetas la ĉapelon, faras gestojn, k.t.p.). Aŭ, jen, rigardu tiun — kovrita per violetoj?

Karlo. Kial vi demandas al mi, kara? Sendube, vi jam decidis kiun vi pli ŝatas. Certe ne dependas je mi.

Lilio. Jes, Karlo — mi deziras vian honestan opinion. Kiun vi pli ŝatas?

Karlo. Nu, provu la margaritojn. (Ŝi surmetas ĝin). Nun, la violetojn... la margaritojn de nove... nun, la violetojn, unufoje...

Lilio (fine montras ĉagrenon).

Ne! tio sufiĉas! Sur... de sur... sur... mi estas laca. Kiun vi pli ŝatas?

Karlo. Nu, se vi deziras mian honestan opinionon, absolute... mi preferas... la margaritojn!

Lilio. Ho, ĉu vere? Ĉu ĝi estas la pli taŭga, la pli bela?

Karlo. M-m-m-m-m, nun ni rigardu la koston! (Li rigardas la kvitancon). Nur du dolarojn! Estas bone!

Lilio (kun surprizo). Ho, ne—ne estas. (Ŝi rigardas la du kvitancojn). Kia afero! Ili intermiksas la du kvitancojn! Jen, rigardu — ĝi diras: ĉapelo kun violetoj, du dolarojn... kaj la margaritoj kostas dek dolarojn! (ŝi ree surmetas la margaritojn). Jes, vi havas bonan guston. Mi ankaŭ preferas la margaritojn!

(La edzo preskaŭ svenas, kaj kapo en manoj, eliras).

Friendly Tips for Students:

1. Watch this one! You will notice that in the beginning of our playlet we use the word *ĉeestas* meaning *is present* to indicate who is on stage as the curtain opens. Always remember that in Esperanto we use *ĉeestas la kunvenon* to translate the English *attends the meeting!* The Esperanto word *atendas* means *wait for or await*. *Mi atendas vin ĉe la domo.* (I will wait for you at the house).
2. Today's Special: — The little word *jen* is a useful and common exclamation in Esperanto, meaning in the examples given: *Ho, jen ŝi venas!* (Oh, here she comes!) *Here* used in the sense of surprise. — *Jen alia!* (Here! Is another!) The same sense of surprise. — *Aŭ, jen, rigardu tiun!* (Or, see, look at that one! Thus calling one's attention forcefully to something.
3. One last point: — Did you notice the "n", accusative, on the prices quoted? *Du dolarojn. Dek dolarojn. Ĝi kostas dek dolarojn.* This shows one of the uses of the accusative in Esperanto: Accusative of price. We also have the accusative of time, of weight and of measure, — all used in exactly the same way.

VIVAT, CRESCAT, FLOREAT, SECRETARIAT

The secretarial and promotion work connected with the *American Esperantist* grows heavier — as memberships, subscriptions and opportunities for public relations increase. The AE Staff takes this occasion to mention some of the helpers who have greatly lightened the load. We plan an organized Secretariat in the near future, in the meantime the following are among those who serve valiantly:

Mary Marrett, professional secreta-

ry gives unstintingly; *Vesta Spant*, increasingly devotes time to the work; *Pierce Elsasser*, perfect translation; *William Vathis*, Assistant Editor Club News; *Manoog Marootian*, Art Director; *Fritz Ublig*, constructive counsel; *Mabel Vicary*, Assistant; *Victor Murray* and *Sarah Glauberman*.

For active promotion, of a very high order, special mention must be given to *Commander and Mrs. Richard E. Lambert*.

Rimletero al "Amerika Esperantisto"

Mia kara redaktoro,
Mi gratulas vin el koro.
La gazeto estas bela,
La enhavo tre fabela.
Nun alvenos la abonoj:
Centoj, miloj, milionoj.
Aŭ ĉu tion mi nur revas?
Propagandi ni nun devas.
Ĉiuj sekvu vian peton:
Ili montru la gazeton
Al najbaro, amikino,
Samklubano, bopatrino.
Bibliotekojn enlistigu
Kaj vendejojn tuj instigu:
Ĉiuj devas vendi, vendi,
Centojn da abonoj mendi.

Tiel kreskos la movado
Kaj turniĝos ĉiu rado.
Urgas tempo. Propagando
Estas grava en la lando.
Ĉie sonu nia kanto
Pri la lingvo Esperanto.
Mi ĝin diras aĉe, plaĉe,
Facilstile kaj rimaĉe.
Vi ne perdu la humoron,
Sed daŭrigu la laboron.
Mi nun restas kun gratulo
Kaj salut'

Babi le Mulo.

★

(El diversaj landoj venas laŭdoj pri AE.
Supre estas unika ekzemplo en rimo.)

NIAJ VIZAĜOJ RUĜIĜAS!

"I wish to congratulate you on the type of AE . . . under your editorship . . . It is especially deserving of credit . . . these war-time years."—*Noted Doctor, Illinois.*

"Ŝajnas ke post longa klopodado ni denove posedas taŭgan ĵurnalon."—*En la militŝiparo, Florido.*

"I congratulate you on the recent numbers of AE . . . It is becoming rapidly a more impressive and useful production, and losing the dilettantism of former times . . . The improved AE should be a powerful help . . ."—*Eminent British Esperantist, England.*

". . . now we have an editor who realizes that AE is published for one reason and only one — to advance Esperanto. In that cause alone can all Esperantists unite.—*Discerning Esperantist, Michigan.*

"Ĝi ja enhavas novaĵon de la tuta Esperantujo."—*Esperantisto, Kanado.*

"Mi volas gratuli vin speciale pro ĝia neŭtraleco kiun mi ŝatas multege."—*Viktorio, Aŭstralio.*

"I enjoy the magazine exceedingly and wish to compliment you on its neat form and interesting contents."—*Navy Miss, Canal Zone.*

"Vivat, crescat, floreat, *American Esperantist* and its Editor!"—*College Professor, Ohio.*

LIMERIKOJ

Georgo Alano Konoro,
Esperantistredaktoro,
Kun lia edzino
Kaj Knight Sinjorino
Kaj Solzbacher, fama doktoro.

Mi tiun gazeton adoras,
Kaj ridas, kriegas kaj ploras,
La skribojn legante,
Neniam timante,
Sed ĉiam la tuton favoras.

— *James H. Furay*

Detroit raportas viglan agadon en tiu urbo. En 1944 estis nur du anoj de IEL en la urbo, sed ĉi-jare jam aliĝis ok personoj, inkluzive de unu membro-subtenanto kaj unu patrono. *Esperanto-Societo de Detroit* subtenis la 10-an Brazilan Kongreson de Esperanto per aliĝo kiel subtenanto. Kvar personoj plue aliĝis kiel simplaj membroj. Ili kolektis sumon de \$33, ESD aldonis \$30, kaj per tiu \$63 ili aĉetis kaj donacis al diversaj bibliotekoj pli ol dek apartajn librojn. Kiu grupo povas konkuri kun ESD?

★

Saluton el Argentino tenis tre malfrue, sed la vortoj estas same belaj: "Okaze de Novjaro mi salutas tutkore al ĉiuj usonaj gesamideanoj, dezirante al ili grandan progreson . . . D-ro J. A. Quina Gonzalez, Argentina Esperantista Katolika Asocio, Buenos Aires."

★

Petskribo al San Francisco en du lingvoj, Esperante kaj Angle, estis la klopodo de la Esperanto-Societo de Filadelfio (Philadelphia). Sub la direkto de S-ro H. S. Smith la petskribo estis presita, kaj S-ro Smith intencas disdoni ĝin kiam li ĉeestas la Konferencon en San Francisco.

★

"*Kiu estas Kiu* inter Usonaj Esperantistoj", aranĝita de F. A. Post, estas preta por disvendado. Ĝi enhavas ĉirkaŭ 150 adresojn kun biografiaj skizoj de Esperantistoj. La teksto estas presita paralele en la Esperanta kaj la Angla lingvoj. La prezo de la libro estas unu dolaro. *Amerika Esperantisto* esperas recenzi ĝin en la sekvonta numero.

★

Esperantista trombonisto estas Elwyn C. Pollock, kiu nun muzikas ĉe "Earl Carroll's Theatre Restaurant" en Hollywood, kaj ĉe la "Philco Hall of Fame" radio-dissendo kun Paul White-man!

Frank Martin de Bostono multe kaj konstante propagandas por Esperanto en diversaj rondoj: instruistoj, pastroj, ĉe la Ruĝa Kruco. Kiel la plej facila maniero por respondi al la demando, "Kiel ĝi sonas?", li utiligas la unuajn frazojn en la Biblio: "En la komenco Dio kreis..."

★

Novajo el Kanado, venas de *Fino Doris Saville* en Vancouver: La *Vancouver Esperanto Group* daŭrigas kunvenojn, kun kurso, merkrede ĉe la Vancouver Business School. La estro de la Komerca Lernejo estas S-ro W. H. Fenton, kiu ĵus aliĝis al EANA. Alia nova ano por la Asocio estas D-ro P. L. Prasley, Konsulta Inĝeniero ĉe Montrealo. Ni bonvenigas ilin kore!

★

Nova reprezentanto de Esperanto inter la maristoj estas S-ro George Falgier de St. Louis, Mo., kiu aliĝis pasintan monaton. Ni sentas lian mankon, sed ni aplaudas lian deziron servi lian Landon!

★

Gratulon al lerta tradukisto, kiu estas neniu alia ol nia samideano, Pierce Elsasser, kiu tre zorge kaj lerte tradukas Esperante. Li nun helpas al S-ro Roland Ruff pri lia traduko de la broŝuro "Pri Okcidenta Virginio". S-ro Ruff skribis ke ĝis nun li ricevis nur kelkajn petojn pri la broŝuro, kaj konsilis ke pli kaj pli da Esperantistoj skribu al li, se ili deziras kopion. Enmetu tri-cendan poŝtmarkon, kaj sendu al *Roland Ruff, Route 2, Box 233, Saint Albans, W. Va.*

★

Esperantista meteorologiisto estas Leŭtenanto J. W. Wood, kiu nun deĵoras en Kalifornio, en la Armea Flug-Servo. Antaŭe li estis en la ŝtato Tekso (Texas), kaj allogis lin al Esperanto S-ro F. A. Post en Arkanso (Arkansas). Leŭt. Wood bone subtenas Esperanton per abonoj por Bibliotekoj.

General Publicity Fund

The first steps have been taken in the new General Publicity Campaign to bring home to the people of the United States and their leaders the fact that Esperanto is the only, living functioning interlanguage in the world today! We are already beginning to see some excellent results, which we will report to you in the next issue. Meanwhile, won't you take part in this important endeavor? We shall need funds, and more funds, in order to keep Esperanto before the public eye! Send in your contribution now. Every little bit helps! If a hundred people send in only \$1.00 each, think how it adds up. The English Esperantists contributed over \$3,000 to their Advertising Fund last year! Surely, we in the United States can try to do as well! We take this opportunity to thank the following for contributions: Mrs. D. B. Fuller, \$3; Dr. John Osenbaugh, \$5; Dr. G. P. Ferree, \$10; C. H. McKinney, \$1.50; Wm. H. Donaldson, V. Rev. Gabriel N. Pausback, Wm. M. White, George B. Wren, each \$1.00

★

Magazines on Esperanto

The following magazine numbers recommended to all Esperantists active in promotion work. Showing them or giving them away should in many cases prove very effective. Order from the "American Esperantist".

Vital Speeches, Special issue on San Francisco Conference, containing article by Dr. W. Solzbacher (as printed in AE) on "Common Language for World Organization" 20 cents

Saturday Review of Literature, Symposium on the world language problem, including article by G. Alan Connor on "A 'Neutral' Tongue", 15c.

The Pan American, Containing article by Doris Tappan on "Esperanto — Bridge to Solidarity" 25 cents

DEZIRAS KORESPONDI

Anoncetoj pri korespondado el Usono kaj Kanado kostas 25 cendojn por 4 linioj. El aliaj landoj, de kie estas nun malfacile sendi monon, AE akceptas anoncojn senpage. La redaktisto rezervas al si la rajton fini tiun privilegion je iu tempo.

Speciala noto: Laŭ sugesto de Prezidanto Stockard, AE publikigos anoncetojn de eksterlandaj skoltoj senpage.

Argentino. Argentina Esperantista Katolika Asocio, Bartolome Mitre 1524, Buenos Aires, havas 60 lernantojn en Esp-o kurso. Interŝ. gazetojn, kor. pri kulturaj temoj.

Argentino. Jose Bayon Sebastia, Humberto 1, No. 747, Cordoba, dez. kor.

Anglujo. Derrick P. Faux, The Bungalow, New Drive, Painswick, Glos., dez. kor. kun Baha'i Esperantistoj. 19-jara.

Francujo. M. Eng Diendegard, 5 rue de Bapeaume, Maromme (S. Inf.) gvidas Esperanto-kurson kaj dez. korespondantojn por la grupo.

Francujo. S-ro Leon Wojciechowski, 351 Cité Bruno, Dourges, Pas-de-Calais; 27j. ministro, francigita polo. perdis Espo-materialon kiam la policc arestis lin en 1944, dez. kor.

Nov-Zelando. Clifford H. Brown 10 Chancery Lane, Christchurch, Canterbury, dez. kor. Interesas pri interŝ. de gazetoj, PM; 33-jara, ŝatas "Swing" muzikon!

Usono. S-ro John W. Jeffers, Los Banos, California, 27-jara, dez. kor. kur geesperantistoj tutmondaj pri diversa temoj.

Usono. S-ro Fojak, 236½ N. New Hampshire, Hollywood, Cal., dez. kor. kun iuaĝuloj sciencfikciemaj, kaj ju nulinoj entuziasmaj pri la kino, e landoj ne angla-lingvaj.

Irlando. (Eire). F-ino J. M. Den vir, The European Hotel, Cobl (Queenstown), Co. Cork, dez. kor.

ESPERANTO BOOKS

Uncertain transportation makes it difficult to get books from Europe or South America, and our orders are filled in small lots. If your order is not filled within 48 hours, it is because we are waiting for shipments.

- PRACTICAL GRAMMAR OF ESPERANTO, Ivy Kellerman-Reed. A favorite all over the world for many years. For class or self-instruction .75c
- ESPERANTO HOME STUDENT, by James Robbie. Splendid for class or self-study. Pocket size and a favorite with the service men in camps .25c
- PRACTICAL ESPERANTO, by Wm. S. Benson. For self-instruction. It is unique with its 650 illustrations .25c
- UNIVERSALA ESPERANTO METODO, by Dr. Wm. S. Benson. This book is a wonder. "The only book of its kind in the world." 11,000 pictures. Two full-page tables of the pronunciation of the Esperanto alphabet in 36 languages. Correlatives in 35 languages. Complete index. 555 pages \$3.50
- AMERICAN POCKET DICTIONARY, by Carl Froding. 80 pages of Esperanto-English and English-Esperanto. An indispensable little pocket companion .30c
- ESTU PRETA, by George J. Falgier. A splendid *key*, with grammar, and considerable fundamental teaching .10c
- "LA ESPERO," Esperanto Song. Words and Music. Double sheet 8x11. Every Esperantist should have it. Sung at all Esperanto meetings .15c or 2 for .25c
- "LA VOJO." Esperanto Song. Single sheet. With translation. .10c or 3 for .25c
- EDINBURGH DICTIONARY. A world favorite. English-Esperanto and Esperanto-English. 288 pages \$1.00
- STEP BY STEP IN ESPERANTO, by M. C. Butler. One of the world's best. Paper covers .75c
- DICTIONARIES. Just received, Millidge \$3.50, Fulcher & Long \$2.50
- STARS. No more of the metal stars, advertised in some text-books, due to priorities.
- INDIAN BEAD STARS, white bead background with green star in center .45c
- HOME STUDENT RECORDS—made in Europe. No more available.
- "LIFE OF ZAMENHOF" (English) \$1.00. "VIVO DE ZAMENHOF" (Esperanto) \$1.25
- "ESPERANTO INTERNACIA", by Ann E. Beatty. Over 300 hymns, original Esperanto and translations of well-known English hymns .45c

YOUR MEMBERSHIP IN E. A. N. A. WILL BE APPRECIATED

Membership, with "American Esperantist". \$2.00 per year. And if you also wish membership in the International Esperanto League, with the *Jarlibro* (Yearbook Encyclopedia of Esperanto Activities), \$3.00. For the "Esperanto Internacia" (all-Esperanto official organ of I. E. L.) add \$1.00 to either of these memberships. Total for all above, \$4.00.

I..... Date.....

apply for membership in the Esperanto Association of North America, and enclose subscription (indicate class and amount)

.....

.....

ESPERANTO ASSOCIATION OF NORTH AMERICA

1410 H St., N. W., Washington, 5, D. C.

Esperanto is the living 'general language' created for interchange of thought between peoples of different national languages — not to take the place of their mother tongues.

With reference to Esperanto as "General Language" (see editorial page in this issue), consider the experience of Mr. J. T. Harrod, Headmaster of Sibford School, Banbury, England. He writes: "I have taught Esperanto for about seven years, but only to beginners, aged 11 to 13 years. Esperanto begins by awakening an interest in language as such. Then follows the acquisition of a standpoint outside of English, from which the mother tongue can be studied objectively. . . .At the same time the grammatical meaning of inflection and concord is growing subconsciously — an excellent preparation for other language study."

"Then comes a realization that Esperanto can be used for foreign correspondence. If this opportunity is afforded, an intense international interest is evolved, geography becomes more real, and a world-sense appears prominent in the child mind. This is accompanied by a recognition of the great possibilities of Esperanto, and a desire to use it well."

"As a subject of study, Esperanto has a disciplinary value little, if any at all, inferior to that of Latin. It is an unusually attractive language, on account of its ease, clearness, and beauty; it has proved especially interesting to people of a mathematical or scientific turn of mind, who would not otherwise be fascinated by linguistic studies."